

W co gra amerykańska propaganda?

30 lipca 2024

Uroczystości pogrzebowe tragicznie zmarłej Iryny Farion, które odbyły się we Lwowie 22 lipca br., zgromadziły tysiące jej zwolenników. Stały się widoczną demonstracją siły współczesnego nacjonalizmu ukraińskiego.

Oczywistym więc jest, że propagowana przez zmarłą ideologia odwołująca się do Bandery, Szuchewycza i innych, odpowiada zapotrzebowaniu ukraińskiego społeczeństwa tłumnie żegnającego zmarłą. Szczególnie wymowne jest pożegnanie na cmentarzu bezpośrednio nad grobem zmarłej z rozpostartymi nacjonalistycznymi flagami. Odśpiewanie pieśni Czerwona Kalina, Bat'ko nasz Bandera itp.

Antypolska ikona neobanderyzmu

Obrzędy pogrzebowe rozpoczęły się w kościele garnizonowym Świętych Apostołów Piotra i Pawła. Na uroczystość pogrzebową przybył lider „Swobody” Oleh Tiahnybok, który wygłosił mowę pożegnalną.

Natomiast w artykule Jana Engulgarda pt. „Ikona banderyzmu zastrzelona we Lwowie” („Myśl Polska” nr 31-32 z 28 lipca 2024 r.), o zmarłej Irynie Farion między innymi przeczytamy: „Twierdziła, że Rzeczpospolita Polska okupuje 19,5 tys. kilometrów kwadratowych etnicznych ziem ukraińskich i fakt ten stanowi wciąż niezagojoną ranę na ukraińsko-narodowej duszy. Ponadto chciała zapobiegać »opólaczeniu« Ukraińców.

Oto jedna z jej wypowiedzi: »Przed Wielkanocą ja i poseł Rady Najwyższej Ukrainy Oleh Tiahnybok, którego większościowy okręg

wyborczy częściowo graniczy z tak zwanymi ziemiami Zakerzonia (tj. włączonymi do Polski ukraińskimi etnicznymi terytoriami łemkowszczyzny, Podlasia, Nadsania, Sokalszczyzny, Rawszczyzny, Chełmszczyzny) wyruszyliśmy do serca ukraińskiej oświaty, zespołu Ogólnokształcących Szkół nr 2 im. Markijana Szaszkiewicza w Peremyszliu, który, ze względu na tragiczne okoliczności historyczne i polityczne w latach 1940. i 1950. stał się Przemysłem«”.

Applebaum za ukraińskim nacionalizmem

W internetowym wydaniu „The New Republic” w obszernym artykule Anne Applebaum z 13 maja 2014 roku „Nationalism Is Exactly What Ukraine Needs” („Nacjonalizm jest dokładnie tym, czego potrzebuje Ukraina”) czytamy obszerną analizę ukraińskiego nacjonalizmu, z której w konkluzji dowiadujemy się, że nacjonalizm może zainspirować do ulepszenia swojego kraju, aby móc żyć zgodnie z wizerunkiem, jaki chcesz, aby miał.

Ukraińcy potrzebują więcej tego rodzaju inspiracji, a nie mniej – chwil takich jak ostatni Sylwester, kiedy o północy na Majdanie ponad 100 000 Ukraińców odśpiewało hymn narodowy. Potrzebują więcej okazji, aby móc krzyczeć „Sława Ukraini – Herojam Sława” („Chwała Ukrainie, chwała bohaterom”), co było wprawdzie hasłem kontrowersyjnej Ukraińskiej Powstańczej Armii w latach 1940., ale zostało przyjęte do nowego kontekstu. A potem oczywiście muszą przełożyć te emocje na prawa, instytucje, przyzwoity system sądowy i akademie szkoleniowe policji. Jeśli tego nie zrobią, ich kraj ponownie przestanie istnieć. Innymi słowy, klucz do „być albo nie być” Ukrainy tkwi w ukraińskim zmodyfikowanym nacjonalizmie!

Szczucie Ukraińców na Polaków

W dniu 17 lipca 2024 roku Радіо Свобода Україна (Radio Wolna

Ukraina), finansowane przez rząd USA, opublikowało film *Насилля над українськими дітьми у Польщі: матері розповідають деталі* (Przemoc wobec ukraińskich dzieci w Polsce: matki opowiadają szczegóły). Zadziwiające jest to, że przedstawianej w tym filmie sprawie nadano już stosowny bieg prawny przewidziany w polskim prawie. Sprawa się toczy! W tym stanie rzeczy, eksploatowanie tego tematu, w ten sposób jak to zrobiono przez Radio Liberty o zasięgu międzynarodowym, rodzi pytanie – czemu to ma służyć? W co gra amerykańska propaganda?

Odpowiedzi należy szukać w komentarzach wzburzonych Ukraińców, subiektywnie wyrażających swój stosunek do gościnnej Polski i Polaków.

Autorstwo: Eugeniusz Zinkiewicz

Źródło: MyslPolska.info